

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 204.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939093840.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Minona mærkede ikke at Gudstjenesten var forbi, og at Folk havde forladt Kirken, før hun hørte en bekendt Stemme sagte udtale hendes Navn. Hun saae op - Virginia stod foran hende, og betragtede hende med den dybeste Deltagelse. De unge Piger kastede sig i hinandens Arme - i dette Øieblik var hvert Spor af Bitterhed og Uvillie forsvundet af Virginies Sjæl, og al Minonas Kjærlighed vendt tilbage. Hun blev ved at græde, men mindre trøstesløst, efterhaanden som Virginies milde Ord fandt Vei til hendes Hjerter. »Det er ved Graven, du skal lære det evige Liv at kjende! i den dybeste Nød viser Frelseren os sin dybe Kjærlighed. Føler du ikke at han er nær?« - »Jo, jeg føler det! Jeg troer at den Døde derinde i Kirken skal opstaae af Graven, og komme derhen hvor der hverken er Død eller Sorg eller Pine! Jeg troer at der er et Guds Rige til, og at det er den Ulykkelige nær - men langt fra de Fordømte! *Mit* Liv har været en Løgn - men jeg troer paa Guds Liv, der er den evige Sandhed! *Min* Kjærlighed var syndig - men den Kjærlighed, der gjør de Døde levende, er hellig og guddommelig!« - Der var en dyb Sønderknuselse i den Maade hvorpaa hun udtalte disse Ord det var intet lidenskabeligt Udbrud, men en ydmyg Bekjendelse. »Hvor har jeg saalænge kunnet glemme Gud!« vedblev hun dybt bevæget. »Der var jo dog en Tid da jeg tilbad ham i alt det Skjønne og Herlige i Naturen og Livet! Ja, der var en Tid - for længe siden - da min Kjærlighed var ung og uskyldig - da den bar Gudsbilledets lyse Træk, og vakte fromme Følelser i mit Hjerter. Hvorledes er dog alt blevet saa forandret! Jeg sov ind i Himlen, og vaagner op i 205 Helvede!« - »Nei, du vaagner ved Indgangen til Helligdommen! Han som har ført dig hertil, vil komme, naar du kalder, og tage din Sjæl med sig til Guds Rige!« - »Christus! O, hvis det var muligt? Jeg har lidt saameget, og smægtet efter Lægedom, men jeg søgte den ikke hos ham! Han kunde maaskee have hjulpet mig! Hvorfor har man ikke lært mig ham at kjende - Ingen viste mig til *ham!* Jo, jeg har jo tidt hørt Tale om Christus, men jeg lyttede dertil, som til et smukt Sagn, et lysende Exempel blandt utallige andre, paa Kjærlighed og Opoffrelse! Jeg var tryk i min Blindhed og Ufølsomhed! - - Jeg har jo tidt været i denne Kirke - Juledag har jeg hørt Evangeliet: Eder er idag en Frelser født! uden at takke Gud for den store Glæde Englene forkyndte. Her har jeg lovet at forsage Djævelen, skjøndt jeg ikke troede paa ham! mit Hjerter havde ingen Deel i det Ja jeg maatte sige - derfor har han taget mit Hjerter helt!